

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη



ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ

Τα σενάρια της αξιολόγησης

Επικρατεί μία αίσθηση ότι κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται και πού πάει η χώρα. Το χειρότερο, κανείς δεν πιστεύει ότι έχει προοπτική ή πάει προς το καλύτερο, εκτός ίσως από κάποιους καμένους ιδεοληπτικούς. Δεν λογαριάζουμε βέβαια τους απατεώνες και τους απατεωνίσκους που αντιλαμβάνονται την αλήθεια, αλλά δεν την ομολογούν, είτε γιατί δεν τους συμφέρει είτε γιατί αποκομίζουν οφέλη παραμυθιάζοντας και λέγοντας ψέματα στον κόσμο. Γνωρίζοντας ότι ένα τμήμα αυτού του κόσμου αποζητεί το ψέμα και το παραμύθιασμα, γιατί δεν αντέχει τη μαύρη πραγματικότητα, γιατί δεν καταλαβαίνει, γιατί εθελοτυφλεί. Και ας επικρατεί η αβεβαιότητα και ας βουλιάζει η πραγματική οικονομία, όσο δεν κλείνει η περιβόητη δεύτερη αξιολόγηση...

Μέσα σε αυτή την ομιχλώδη ασάφεια, μπορούμε να ατενίζουμε το μέλλον μόνο μέσω σεναρίων, με την παραδοχή ότι όπως το 2015, έτσι και τώρα, οι δανειστές με πρωτοστάτη το ΔΝΤ έχουν καταλήξει σε μία στάση που μπορεί να περιγραφεί ως «take it or leave it». Δηλαδή «αυτό είναι, το δέχεστε ή όχι;». Η επιστροφή των τεχνι-

κών κλιμακίων στην Αθήνα θα σημαίνει ότι η ελληνική κυβέρνηση έδειξε σαφή διάθεση υποχώρησης, έστω και αν ακολουθήσουν συζητήσεις, η συνέχιση των «διαπραγματεύσεων» στις Βρυξέλλες και ακόμη περισσότερο η διακοπή τους, θα σημαίνει αδιέξοδο. Δεν πρέπει πάντως να υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή η κυβέρνηση θα κρίνει και θα ελιχθεί με αποκλειστικό γνώμονα το δικό της συμφέρον. Με αυτή την έννοια λοιπόν, τα σενάρια είναι τα εξής:

Πρώτο σενάριο: Είναι το καλό και σύμφωνα με αυτό, η κυβέρνηση αποφασίζει να κλείσει το θέμα της αξιολόγησης, φέρνει τη συμφωνία με τα μέτρα και τα αντίμετρα στη Βουλή, την ψηφίζει με τις δικές της δυνάμεις, πιστεύοντας ότι μπορεί να αντέξει ως το 2019 και ελπίζοντας σε οικονομική ανάκαμψη που θα τη δικαιώσει όταν φτάσει η ώρα της κρίσης από τον λαό. Δεύτερο σενάριο: Η κυβέρνηση τραβά τις διαπραγματεύσεις, εφόσον η άλλη πλευρά το ανεχθεί, ως τον Ιούνιο, κάποια στιγμή συμφωνεί με τους δανειστές, παρουσιάζει τη συμφωνία στη Βουλή -ενδεχομένως δίχως να την έχει υπογράψει- και καλεί την αντιπολίτευση να την ψηφίσει, εκείνη

αρνείται και τότε ο Αλ. Τσίπρας προσφεύγει σε εκλογές, ξέροντας ότι θα τις χάσει, με το επιχείρημα «αν μπορεί, ας φέρει η επόμενη κυβέρνηση της Ν.Δ. μία καλύτερη συμφωνία».

Τρίτο σενάριο: Η κυβέρνηση κωλυσιεργεί στις διαπραγματεύσεις για να παραταθούν ως τις γερμανικές εκλογές, αλλά φροντίζει να κλείσει τη σύνοδο της Βουλής τον Ιούνιο, προκειμένου να παραγραφούν τα αμαρτήματα του 2015. Η προσδοκία της σε αυτή την περίπτωση είναι να κερδίσουν τις γερμανικές εκλογές ο Σουλτς και οι Σοσιαλδημοκράτες, μήπως και το Βερολίνο αλλάξει την αυστηρή στάση του απέναντι στην Ελλάδα, αν μάλιστα έχει προηγηθεί μία θεαματική εμφάνιση της Λεπέν στη Γαλλία, ίσως και του Γκρίλο στην Ιταλία, οπότε η Ευρώπη θα βρίσκεται σε κατάσταση αναταραχής.

Τέταρτο σενάριο: Η κυβέρνηση τραβά σε μακρός τις διαπραγματεύσεις πιστεύοντας ή με την ελπίδα ότι το ΔΝΤ θα αποχωρήσει, είτε γιατί δεν εισακούεται είτε γιατί θα ασκήσει πίεση πάνω του ο Τραμπ, με το σκεπτικό ότι δεν πρέπει να ανακατεύεται σε προβλήματα της Ευρώπης. Αυτό το σενάριο περιλαμβάνει επίσης την πε-

ποίηση ότι οι Ευρωπαίοι δανειστές θα επιδείξουν μεγαλύτερη ευελιξία απέναντί της, αφού θα έχει εκλείψει από την εικόνα «ο σκληρός» -το ΔΝΤ- που τους είχε αναγκάσει να στοιχθούν πίσω του.

Πέμπτο σενάριο: Είναι το χειρότερο και προβλέπει σπάσιμο των διαπραγματεύσεων μία δεδομένη στιγμή και προκήρυξη εκλογών, ή δημοψηφίσματος με δίλημμα που θα ισοδυναμεί με «μέτρα ή Grexit», που θα σημαίνει ότι η κυβέρνηση Συρανέλ αποφάσισε να ρίξει τη χώρα σε μεγάλη περιπέτεια και πιθανότατα στα βράχια.

Πιθανότατα κάποιο από τα παραπάνω σενάρια, ή και συνδυασμός τους, θα επαληθευτεί, αν και η σημερινή κυβέρνηση διακρίνεται για την πλούσια φαντασία της, ενδεχομένως να έχει προκύψει και μία παράσταση του πρωθυπουργού στην ειδική σύνοδο της Ρώμης για τα 60 χρόνια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το σίγουρο είναι ότι το Μαξίμου θέλει οπωσδήποτε να κλείσει η Βουλή τον Ιούνιο, ενώ οι άλλες βασικές παράμετροι είναι η ανοχή της οικονομίας, η ανοχή της πλευράς των δανειστών και η στάση της αντιπολίτευσης όταν φτάσει η κρίσιμη ώρα στη Βουλή.

ΑΥΓΗ

Δε θέλουμε θλιμμένους στη γιορτή μας

Κι αν πριν από δέκα, είκοσι ή τριάντα χρόνια το πάρτι για την 50ή, 40ή ή την 30ή επέτειο από την υπογραφή της Συνθήκης της Ρώμης, της ιδρυτικής συμφωνίας της σημερινής Ε.Ε., δεν είχε ως κύριο χαρακτηριστικό την ανησυχία -έστω όχι τη θλίψη-, αλλά κάποια αισιόδοξα, συχνά και μεγαλεπήβολα σχέδια...

Το τραγουδούσαν οι Τρύπες πριν από δέκα και βάλε χρόνια και θα μπορούσαν να το τραγουδούν σήμερα και οι ηγέτες των κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εάν υπήρχε κάτι σύγχρονο που να τους ενώνει μουσικά, πέρα από το αγγλοσαξονικό ποπ και ροκ - κι αν είχαν ταλέντο στον αυτοσαρκασμό.

Κι αν πριν από δέκα, είκοσι ή τριάντα χρόνια το πάρτι για την 50ή, 40ή ή την 30ή επέτειο από την υπογραφή της Συνθήκης της Ρώμης, της ιδρυτικής συμφωνίας της σημερινής Ε.Ε., δεν είχε ως κύριο χαρακτηριστικό την ανησυχία -έστω όχι τη θλίψη-, αλλά κάποια αισιόδοξα, συχνά και μεγαλεπήβολα σχέδια για το πώς ήθελαν οι "12", οι "15", οι "25", οι "28" να σχεδιάσουν το κοινό μέλλον της Ευρώπης μέχρι την επόμενη στρογγυλή επέτειο, σήμερα το κλίμα στους εορτασμούς της Ρώμης δεν αναμένεται ιδιαίτερα θριαμβευτικό. Κάποτε το ερώτημα που τους απασχολούσε ήταν «εμβάθυνση ή διεύρυνση». Σήμερα, για πρώτη φορά στην 60χρονη ιστορία της Ένωσης, καλούνται να διαχειριστούν το... αδιανόητο. Την έξοδο ενός κράτους μέλους από το κλαμπ, σε συνδυασμό με τις όλο και πιο έντονες φυγόκεντρες δυνάμεις στους κόλπους των εναπομεινάντων. Και το κάνουν χωρίς έμπνευση, χωρίς όραμα, με μπαλώματα, που τα βαφτίζουν «διαφορετικές ταχύτητες», σαν να λένε «κρατάμε την ενιαία αγορά και τους κανόνες της λιτότητας» και στα υπόλοιπα «ο' όποιον αρέσουμε, για τους άλλους δεν θα μπορέσουμε». Μόνο που οι «άλλοι» δεν είναι οι απ' έξω, αυτοί που περιμένουν(;) να μπουν, είτε πρόκειται για τις χώρες των δυτικών Βαλκανίων, είτε για την Τουρκία -που κινείται πλέον σε αντίθετη κατεύθυνση-, αλλά κάποιοι από τους μέσα.

Πιο ξεκάθαρα το είπε ήδη από την Πέμπτη ένας απών από τη σύνοδο κορυφής της Ρώμης, αλλά με... βελντικές που μπορεί να την επισκιάσει. Ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε: «Ξεχάστε τη βαθύτερη ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Δεν έχει καμία ελπίδα επί του παρόντος. Ας επικεντρωθούμε στη βελτίωση των διακυβερνητικών μεθόδων» είπε. Και φρόντισε να ακυρώσει τα όσα... ρηξικέλευθα είχε προτείνει τις προάλλες ο αντικαγκελάριος της χώρας του Ζίγκμαρ Γκάμπριελ για λιγότερη λιτότητα και γερμανική μέριμνα για επενδύσεις στην Ευρώπη με ένα ξερό «Πρέπει να μιλάμε για τα πράγματα με τη σωστή σειρά. Πρώτα χρειάζεται να επιτυγχάνονται περισσότερα με τον υπάρχοντα προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης». Είναι κι αυτός ένας τρόπος να ενισχυθούν οι φυγόκεντρες δυνάμεις...

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Σύγχρονα σκλαβοπάζαρα...

Εισαγωγή φτηνών εργατικών χεριών για την εξαγωγή φτηνού κρέατος είναι η λογική που κυριαρχεί στην αντίστοιχη βιομηχανία της Γερμανίας. Σύμφωνα με τα στοιχεία, το ελάχιστο ωρομίσθιο σε αυτόν τον κλάδο είναι 8,75 ευρώ μεικτά, αλλά «στο τέλος του μήνα κάποιοι εργαζόμενοι καταγγέλλουν ότι λαμβάνουν έως και 200 ευρώ λιγότερα από αυτά που τους αναλογούν».

Πολλοί εργοδότες προσπαθούν να παρακάμψουν τα προβλεπόμενα, «για παράδειγμα υπολογίζοντας λάθος εργατοώρες, χρεώνοντας κάποιο ποσό για τα εργαλεία ή την ενδυμασία που παρέχουν, ακόμα και επιβάλλοντας χρηματική ποινή σε όσους δεν επιδεικνύουν ιδιαίτερο εργασιακό ζήλο», καταγγέλλεται. Μάλιστα, επειδή οι εταιρείες λειτουργούν με υπεργολάβους και ενοικιαζόμενους εργαζόμενους, που απασχολούνται σε όλη την διαδικασία παραγωγής, από τη σφαγή μέχρι την τυποποίηση, εμφανίζονται... να μην ξέρουν τίποτα για το έγκλημα και να μην φέρουν καμία ευθύνη!

Με αυτή την βαρβαρότητα αυξάνονται τα κέρδη των εταιρειών και οι γερμανικές εταιρείες... σαρώνουν στον ανταγωνισμό.